Dosarul nr. 5r-169/2025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

02 octombrie 2025 mun. Hînceşti

Judecătoria Hînceşti, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedinte, judecător Lilia Roic-Botezatu
Grefier Ion Simionel și Daniela Ursu
Cu participarea:
Apărătorului contestatarului Istrati Ion, avocat – Nichifor Eugeniu
În lipsa:
Contestatarului – Istrati Ion
Agentului constatator IP Hîncești – Ciubotaru Vitalie

a examinat în şedinţă de judecată publică, contestația depusă de Istrati Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 353560 din 22.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 22.04.2025, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) Cod contravențional,

A C O N S T A T A T :

La 02 iunie 2025, în secția evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hînceşti, sediul Central a parvenit spre examinare conform competenței contestaţia depusă de Istrati Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 353560 din 22.04.2025 și a deciziei de sancţionare din data de 22.04.2025, adoptată de către agentul constatator din cadrul IP Hînceşti, Ciubotaru Vitalie, cu privire la comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) CC.

În motivarea contestației depuse a invocat că, la 15 mai 2025, a primit prin poștă procesul-verbal şi decizia cu privire la aplicarea sancţiunii contravenţionale în baza art. 47/1 alin. (1) Cod Contravenţional.

A rămas surprins când a înţeles că procesul verbal este întocmit pentru comiterea unei contravenţii de corupere electorală, adică pentru faptul că, în perioada electorală a primit bani prin intermediul aplicaţiei PSB în scopul executării sau neexecutării drepturilor electorale.

Dat fiind faptul că pentru contestatar faptele în cauză a fost o mare surpriză, deoarece nu a primit nici o dată o asemenea remunerare, a plecat la inspectorul de sector care a întocmit procesul pentru a cere explicaţie şi să fac cunoştinţă cu materialul probatoriu.

Ultimul, i-a comunicat că i-a fost dată o listă cu nişte numere de telefoane şi codul personal al persoanelor, şi a primit ordin de la superiorii săi de a întocmi procese verbale similare fără nici o examinare în plus şi i-a spus să facă ce vreau, adică să achite amenda sau să-l atac, că altceva el nu ştie nimic.

Comunică instanţei, că nu a pretins şi nici nu a primit bani pentru corupere electorală, nu a avut aplicaţii în telefonul personal ale unor bănci străine şi nu a primit transferuri P2P, mai ales pentru corupere electorală.

Consideră că, procesul-verbal în cauză este ilegal şi neîntemeiat și solicită anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare din 22.04.2025, emise în privința sa.

În şedinţa de judecată contestatarul Istrati Ion fiind citat legal nu s-a prezentat și nu a adus la cunoștință instanței motivele neprezentării.

Urmare a acestui fapt şi în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (3) Cod contravenţional, instanţa a decis examinarea cauzei în lipsa părţii absente.

Apărătorul contestatarului, avocat Nichifor Eugeniu în ședința de judecată a comunicat că susține contestația înaintată, solicită declararea nulității probelor, și anume a raportului, calitatea căruia nu corespunde cerințelor de examinare. Consideră că probatoriul prezentat este nul și solicită să fie declarat nul.

Agentul constatator din cadrul IP Hîncești, Ciubotaru Vitalie în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind citat legal, astfel potrivit art. 455 al. (2) CC, instanța a dispus examinarea cauzei contravenționale în absența agentului constatator.

Audiind participanții la proces, studiind materialele cazului contravențional, verificând procesul verbal de constatare a contravenției administrative sub aspectul îndeplinirii condițiilor de fond și de formă prevăzute de lege pentru valabilitatea sa, luând act de cele constatate şi analizând legislaţia relevantă, instanţa de judecată ajunge la următoarele concluzii:

Conform art.448 alin.(1) Cod contravenţional „contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sunt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447/1 alin.(8)”.Alin.(3) „persoana faţă de care a fost emisă decizia şi care a lipsit atît la examinarea cauzei, cît şi la pronunţarea deciziei şi nu a fost informată despre decizia emisă poate contesta decizia agentului constatator şi peste termen, dar nu mai tîrziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii contravenţionale sau a perceperii despăgubirii materiale”. (4) Contestaţia împotriva deciziei emise asupra cauzei contravenţionale se depune la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza.

În speță, este cert că la 22 aprilie 2025, agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție și emis decizia de sancționare în privința lui Istrati Ion prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 47/1 alin.(1) CC, aplicată față de aceasta sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceia ce constituie suma de 25 000 lei.

La 15 mai 2025, copia procesului-verbal cu privire la contravenție a fost remisă în adresa cet. Istrati Ion, fapt care este confirmat prin copia plicului de expediere anexat la materialele cauzei contravenționale.

În conformitate cu dispoziția art.448 alin.(4) CC la cet. Istrati Ion a înregistrat la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza, contestația împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei emise asupra cazului contravențional.

Din dispoziția celor expuse supra, instanța constată că cet. Istrati Ion a depus în interiorul termenului legal contestația împotriva deciziei de sancționare.

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu prevederile art.458 alin. (1) Cod contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: caracterul veridic al contravenţiei imputate; existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Pentru respectarea garanţiilor procedurale specifice în materie contravențională, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil printre care și prezumţia de nevinovăţie prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie şi sancţiunea aplicată.

Cu referire la fapta contravențională imputată și încadrarea juridică efectuată de către agentul constatator, instanța de judecată notează, că în conformitate cu art. 374 alin. (3) Cod contravențional, procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Potrivit art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod. Alineatul (8) al aceleiași norme de drept prevede, că hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanțele de judecată.

Articolul 425 Cod contravențional stipulează că**,** probele sînt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.

Procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurata în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor – verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul. (cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999).

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului – verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesulverbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Subsecvent, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Mai mult, a fost legiferat și faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Fiind întocmit de un agent al statului aflat în exercițiul funcțiunii, procesului verbal de contravenţie trebuie să i se recunoască valoare probatorie sub aspectul constatării stării de fapt.

În acest sens este de remarcat că în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei.

Astfel, în Hotărârea pronunţată în cauza Salabiaku contra Franţei, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei și din interpretarea art. 425 alin. (2) și 442 alin. (1) al Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de constatare și propunerii de sancționare, mai mult, nu a demonstrat vinovăția lui de comiterea contravenției imputate.

Pentru a determina cui îi revine sarcina probei, trebuie să se stabilească mai întâi dacă fapta de care este acuzat petentul constituie „acuzaţie în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenţie. Criteriile folosite în mod constant în jurisprudenţa Curţii pentru a se vedea daca o acuzaţie constituie „acuzaţie în materie penală” sunt următoarele: clasificarea faptei potrivit dreptului naţional – potrivit dreptului intern, fapta săvârșită de petiționar atrage răspunderea contravenţională; natura faptei incriminate, dacă se adresează tuturor cetăţenilor și are aplicabilitate generală; natura și gravitatea sancţiunii aplicate.În ceea ce privește sancţiunea amenzii, elementul esenţial în funcţie de care Curtea analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul preventiv și punitiv, deci, scopul acesteia. Astfel, chiar în ipoteza în care cuantumul

amenzii contravenţionale este unul redus, art.6 va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp cât amenda este un mijloc de constrângere a petentului și o măsură de prevenire a săvârșirii de noi fapte, ea neavând, deci, caracterul unei despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu.

Având în vedere cele trei criterii menţionate mai sus, faptele de care este acuzat petentul reprezintă acuzaţii în materie penală în sensul art. 6 din Convenţie, acesta beneficiind de prezumţia de nevinovăţie. Sarcina probei îi revine agentului constatator. Cu respectarea principiului prezumţiei de nevinovăţie, al egalităţii armelor, a contradictorialităţii și al dreptului la apărare impuse de exigenţele art. 6 din Convenţie și prevăzute de Codul contravenţional, s-a oferit posibilitatea propunerii de probe către ambele părţi.

În ordinea celor menționate, instanța de judecată reține că existența faptei contravenționale și comiterea acesteia cu vinovăție de către persoana indicată în procesul verbal contravențional, trebuie să fie demonstrate potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil. Instanța de judecată reține că la materialele cauzei contravenționale nu există nici o probă administrată potrivit prevederilor art. 425 CC, care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil că, Istrati Ion a comis fapta incriminată.

În acest sens, instanța de judecată reține că, la procesul-verbal cu privire la contravenție seria/numărul MAI06 353560 din 22 aprilie 2024, întocmit în privința lui Istrati Ion, sunt anexate care-va înscrisuri, dar acestea nu pot fi reținute de către instanță ca probe care să permită verificarea obiectivă a faptelor invocate de agentul constatator.

Or, instanța de judecată reține că în cauzele contravenționale, acuzații beneficiază de dreptul la prezumția de nevinovăție, fapt ce derivă din prevederile art. 375 alin. (1) CC.

În speță, existența faptei contravenționale și eventuala comitere a acesteia de către acuzatul contravențional urma să fie demonstrată potrivit standardului dincolo de orice dubiu rezonabil însă agentul statului nu a administrat careva probe care să permită formarea unei concluzii certe că, Istrati Ion a comis fapta stabilită de art. 47^1 alin. (1) CC.

Potrivit art. 47^1 alin.(1) din Codul contravenţional, constituie contravenţie și se sancţionează cu amendă de la 500 la 750 de unităţi convenţionale: pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune.

În speţă s-a constatat că, prin decizia cuprinsă în procesul-verbal seria/numărul MAI06 353560 din 22 aprilie 2025, încheiat de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Hîncești, petentul Istrati Ion a fost sancţionat cu amendă în mărime de 500 unităţi convenţionale, în baza art. 47^1 alin. (1) din Codul contravenţional, fiind reţinut în sarcina acestuia că, în perioada anului 2024 a primit şi acceptat mijloace financiare prin intermediul aplicaţiei PSB , cu scop de a-şi exercita votul în favoarea unui candidat electoral sau de a nu-şi exercita dreptul la vot la alegerile prezindenţiale şi a Referendumului constituţional care a avut loc în toamna anului 2024.

Obiectul material sau imaterial al contravenției de corupere electorală pasivă este desemnat prin sintagma "*bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă*".

Latura obiectivă a contravenției specificate la art.47^1 Cod contravențional constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă. Modalitatea normativă a acțiunii prejudiciabile de acceptare și primire a mijloacelor

bănești, ce este incriminată petentului, constituie acceptarea și recepționarea efectivă a mijloacelor bănești de către făptuitor.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

În acest context, agentul constatator a aplicat sancţiunea contravenţională doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăţia petentului.
Se reține că, omisiunea respectivă nu a fost compensată de către agentul constatator nici în ședința de judecată. Instanța de judecată reține că sarcina demonstrării faptelor indicate în procesul verbal contravențional revine agentului statului și nu poate fi inversată în sensul obligării acuzatului să și demonstreze nevinovăția sa. Ori, nevinovăția se prezumă până în momentul în care este răsturnată în conformitate cu prevederile CC.

Respectiv, se constată că agentul constatator nu a făcut referire la probele care i-ar fi permis să conchidă că, Istrati Ion a comis fapta respectivă, or, instanței de judecată nu i-au fost prezentate probe concludente și pertinente care să ateste că, Istrati Ion a acceptat și primit careva mijloace bănești, agentul constatator întemeindu-și soluția de sancționare doar pe simpla constatare de instalare în telefonul mobil a persoanei a aplicației PSB Bank, faptă pentru care legislația nu prevede careva pedeapsă, atâta timp cât nu v-a fi demonstrată intenția făptuitorului prin intermediul acestei aplicații *de a primi careva mijloace bănești anume în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor.*

În lipsă de probe (elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod) și în mod voalat, instanța reține că agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând niște concluzii lipsite de suport, neacumulându-se probe ce ar confirma vinovăția lui Istrati Ion pe când demonstrarea vinovăției unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal întocmit, administrate în conformitate cu prevederile legale.

În opinia instanţei de judecată, faptul că persoana ar apare pe o listă de presupuse persoane implicate sau că ar fi instalat o aplicaţie (fără a demonstra utilizarea ei pentru scopul presupus), în condiţiile în care nu există dovezi clare despre data, suma sau beneficiul concret (bani extraşi, primiţi sau folosiţi), nu este suficient pentru a demonstra vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă, nici măcar în cadrul unei proceduri contravenţionale.

Legat de sursa informaţiei privind acceptarea mijloacelor băneşti de către contravenientă, instanţa de judecată atestă că aceasta este invocată drept fiind raportul de analiză informaţional criminală efectuat în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal.

La materialele cauzei este anexat Raportul de analiză informațional-criminală (f.d. 6-16), însă acesta se prezintă într-o formă lipsită de claritate, cu un conținut greu lizibil, iar unele părți sunt imposibil de descifrat. Această deficiență de prezentare privează instanța de posibilitatea de a examina în mod efectiv documentul respectiv și de a aprecia valoarea sa probatorie. Or, pentru ca un asemenea înscris să fie utilizat în cadrul procesului ca mijloc de probă pertinent, el trebuie să fie suficient de clar, complet și inteligibil, astfel încât atât instanța, cât și părțile să poată înțelege conținutul său, metodologia analizei, precum și concluziile desprinse.

În absența acestor elemente esențiale, raportul nu poate fi supus unei verificări reale și nu poate fundamenta constatarea unei vinovății, întrucât nu oferă garanțiile necesare de autenticitate, veridicitate și comprehensibilitate. Un document ilizibil nu poate fi supus dezbaterii

contradictorii, nu permite părților să-și exercite dreptul la apărare și, prin urmare, nu întrunește standardele minime de admisibilitate probatorie. Această situație conduce la imposibilitatea de a aprecia dacă raportul ar putea avea vreo relevanță în dovedirea pretinsei fapte imputate contestatarului, astfel încât acesta nu poate fi reținut în susținerea acuzațiilor formulate.

Jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului statuează că dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6 § 1 din Convenție, presupune nu doar accesul la un tribunal, ci și posibilitatea efectivă pentru părți de a cunoaște și contesta probele utilizate împotriva lor (cauza Rowe și Davis c. Regatului Unit, hotărârea din 16 februarie 2000; Ruiz-Mateos c. Spaniei, hotărârea din 23 iunie 1993). De asemenea, în cauza Edwards și Lewis c. Regatului Unit (2004), Curtea a subliniat că un proces echitabil implică o examinare a probelor într-o manieră care să permită părților să se apere în mod adecvat și să beneficieze de o egalitate reală în raport cu acuzarea.

Prin urmare, admiterea și valorificarea unui raport care nu este lizibil ar încălca aceste exigențe, deoarece privează contestatarul de posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare în mod efectiv și creează un dezechilibru procesual. În aceste condiții, raportul nu poate fi considerat un mijloc de probă pertinent și nu poate servi la fundamentarea unei soluții de condamnare sau sancționare.

În opinia instanţei de judecată, legat de acuzaţia adusă contravenientei, se specifică că aceasta a primit şi a acceptat mijloace financiare. Însă, din textul înscris la pct. 6 „Fapta contravenţională „ al procesului verbal cu privire la contravenţie nu este clar cum anume şi în care circumstanţe Istrati Ion a acceptat şi a primit mijloace băneşti, fiind cerute probe cu privire la acceptarea şi primirea banilor în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, probe ce nu au fost prezentate de către agentul constatator atît la etapa documentării cazului contravenţional, cît şi în şedinţa de judecată.

Or, coruperea electorală (art.47/1 din Codul contravenţional) cere o acţiune concretă de primire, pretindere sau acceptare de mijloace băneşti, cu scopul determinat: influenţarea votului.

De asemenea, instanţa reţine, că agentul constatator nu a făcut proba – când anume a fost instalată aplicaţia PSB în telefonul persoanei supusă răspunderii şi când anume au fost recepţionate mesajele respective de către contravenientă sau dacă acele mesaje au fost în genere accesate sau şi mai mult – utilizate pentru confirmarea pretinderii/ acceptării/ recepţionării/ extragerii/ primirii de mijloace băneşti. La fel, la dosar nu există o expertiză tehnică privind aplicaţia dată, nu există date bancare/financiare dacă s-a produs un transfer, nu există textul SMS-urilor pretins primite de către contravenient, nu există martori sau altă dovadă (tehnică, materială, testimonială) că persoana dată a acceptat sau şi mai mult - extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Astfel, agentul constatator, supunând persoana răspunderii contravenţionale, nu a stabilit o legătură funcţională între aplicaţia menţionată la care face referire şi un comportament electoral concret (ex: vot cumpărat) al contravenientului, cît şi nu a prezentat probe precum că persoana a primit, a acceptat şi a extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

În lipsă de probe (elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod) și în mod voalat, instanța reține că agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând niște concluzii lipsite de suport, neacumulându-se probe ce ar confirma vinovăția lui Istrati Ion, or demonstrarea vinovăției unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal întocmit, administrate în conformitate cu prevederile legale.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită petentului, potrivit principiului *in dubio pro reo*.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul *in dubio pro reo* este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravenţional și, în special, potrivit principiului *in dubio pro reo*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

Pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În condițiile enunțate, instanța de judecată conchide că în speță nu este demonstrat că în acțiunile lui Istrati Ion, este întrunită fapta contravenției stabilită de art. 47^1 alin. (1) Cod contravenţional, cât și în speță nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute de către agentul constatator în procesul-verbal cu privire la contravenţie contestat, prin probe certe și pertinente, astfel încât în favoarea petentului acţionează principiul *in dubio pro reo*.

În hotararea pronunțată în cauza Salabiaku c. Franței, Curtea Europeană a reținut, nuanțat, că prezumțiile sunt permise de Convenție, dar nu trebuie să depășească limitele rezonabile ținând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării (paragraful 28). Prin urmare, prezumția de nevinovăție nu are caracter absolut, după cum nici prezumția de veridicitate a faptelor constatate de agent și consemnate în procesul-verbal nu are caracter absolut, dar prezumția de veridicitate nu poate opera decât până la limita la care prin aplicarea ei s-ar ajunge în situația ca persoana învinuită de săvârșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal deși din probele administrate de „acuzare" instanța nu poate fi convinsa de vinovăția „acuzatului", dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În conformitate cu prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: a) nu există faptul contravenţiei.

Potrivit art. 461 alin. (1) CC în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

În acelaşi context, ca urmare a celor constatate, instanța relevă că decizia de sancționare – adoptată în prezența unor astfel de constatări, poartă un caracter declarativ, neavând suport probatoriu de fapt, respectiv în contextul art. 461 CC al RM, această împrejurare, face incompatibilă menținerea în vigoare a actului de sancționare, respectiv în lipsa unei învinuiri veridice și demonstrate, precum şi în lipsa unor probe care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistența la speță a faptei contravenționale și a comiterii ei de către acuzatul contravențional, prezumția de nevinovăție nefiind răsturnată, instanța atestă inadmisibilitatea tragerii la răspundere contravențională a lui Pavel Chircă, or o asemenea hotărâre ar atrage inevitabil încălcarea principiilor de drept, iar potrivit prevederilor art. 7 CC, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, din care considerente în temeiul prevederilor art.441 alin. (1), lit. a), procesul contravențional pornit urmează a fi încetat **din lipsa faptului contravenției**.

În circumstanţele constatate şi descrise supra, ţinând cont de prevederile art. 425 Cod contravenţional, precum şi de prezumţia de nevinovăţie de care se bucură contravenientul, prezumţie care poate fi răsturnată doar prin probe pertinente, instanţa consideră necesar de a admite ca fiind întemeiată contestația înaintată de Istrati Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 353560 din 22.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 22.04.2025, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravenţional din motivul lipsei faptului contravenției.

În temeiul celor elucidate și conducându-se de prevederile art. art. 441 alin.(1) lit.a), 442, 460, 461, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se admite contestația depusă de Istrati Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 353560 din 22.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 22.04.2025, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) Cod contravențional – ca fiind întemeiată.

Se anulează procesul contravențional nr. MAI06 353560 din 22.04.2025 şi decizia de sancționare din 22.04.2025 privind atragerea lui Istrati Ion la răspundere contravențională în baza art. 47^1 alin. (1) Cod contravenţional al R.M, cu încetarea procesului contravenţional din motivul lipsei faptului contravenției.

Hotărârea este cu drept de recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul / semnat / Roic-Botezatu Lilia
Copia corespunde originalului
Judecătorul Roic-Botezatu Lilia